

УКРАЇНЕЦЬ

Directeur: Ivan Popovitch

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

L'UKRAINIEN
HEBDOMADAIRE

Rédaction et Administration :
26, rue de Monthon, Paris (9).
Téléphone : TRUdaine 91-03, poste 725.
Chèque Postal : PARIS 5840-08.

PIK V.

ПАРИЖ, 17 КВІТНЯ 1949

Ч. 15 (131)

5me ANNEE. N° 15/131 PRIX : 25 Frs.
PARIS, 17 AVRIL 1949

LISEZ EN PAGE 2 L'ARTICLE
EN LANGUE FRANCAISE:
Un peuple derrière
les fils de fer
barbeles

Вирівнюйте негайно борги! При-
силайте вчасно і безперервно пе-
редплату! Придбайте якнайбільше
нових передплатників! Складайте
повсякчасно щедрі пожертви на
Пресовий фонд!
Допоможіть розбудувати наш ча-
сопис!

Експедиція Кир Іван Бучко в зустрінні з журналістами

Апостольський Візитатор для ук-
раїнців-католиків в Західній Євро-
пі Кир Іван в часі свого перебуван-
ня в Німеччині зустрівся в Мюнхе-
ні з українськими журналістами,
представниками української преси в
Німеччині. Владика говорив між ін-
шим:

— Я не публіцист і говоритиму
лише український епископ. А говори-
ти му дозволить тільки те, що я
знаю. Зокрема про завдання, що
лежить перед українською про-
есою. За останні роки українська
преса поборювала себе без стриму,
бо кожна газета стояла на послухах
якоїсь партії. Працівники україн-
ської преси не цікавилися реалісно-
моральним моментом, бо їм ішло
лише про будову України, а не
їшлося про будову характерів її
громадян...

Кир Іван підкреслює, що подібні
жовткі робились у нас уже давні-
ше, і далося казав:

— Найбільшою небезпечкою для
українського народу і для християн-
ства є московське "православ'я", що
іде тепер з благословення Сталіна,
для якого працює 75 "єпископів"
і 40.000 "священників". Було б до-
бре, щоб українська преса в своїй
діяльності не забувала того реалі-
стичного моменту.

По промові Кир Івана розвинула-
ся між ним і журналістами щира
гуторка, в якій співпромовні пору-
шили низку справ українського жи-
ття на чужині. Між іншим, Кир Іван
заявив про участь духовенства
в політичній житті і повідомив, що
в тій справі видав виразні доручен-
ня священникам.

З великою жорсткістю згадав теж про
конфлікти між українськими като-
ликами і православними братами,
які повстають серед українського
громадянства, вони розсварюють на
державній тлі синів одного народу
і то що в часі загального наступу
безбожництва на Християнську Цер-
кву.

З'їзд українських професійних організацій у Брюсселі

3 ІНІЦІАТИВИ Об'єднання Україн-
ських Робітників у Франції і
Спільної Української Робітничої у
Вельгії, скликається Перший З'їзд
українських професійних організа-
цій в Європі для створення Конфе-
дерації Українських Вільних Про-
фесійних Спільнот на чужині.

З'їзд відбудеться в Брюсселі
(Вельгія), в дні 8 і 9 травня ц. р.,
в Українському Домі:

7, rue Guimard, Bruxelles 4, Bel-
gique.

Програма З'їзду буде подана в на-
ступному числі "Українця".

За Ініціативний Комітет:
Управи ОУРФ і СУРБ

Велика чистка в Болгарії

ЗАРАЗА "націоналізму" охопила
останніми днями і "демокра-
тичну" Болгарію. Щоб видалити
з "заразу", центральний комітет
Болгарської компартії розпочав ве-
лику чистку, і то в провідних ко-
лах. В перших днях чистки ареш-
товано приблизно триста осіб. Між
чільними провідниками болгарської
верхівки, які "піддалися" чистці, та
їх арештовано, є Третчо Костов,
віце-президент ради міністрів, пре-
зидент економічного і фінансового
комітету та член Політбюро; Раче
Анжелов, віце-президент Народно-
го Зібрання; Його син Любен, то-
варист міністра внутрішніх справ;
Петров і Караславов, високі урядо-
вці; Владіміров, президент мийської
ради столиці, Софії.

За Тітом — Гомулка. За Гомул-
кою — Костов. І це кожноразом
провідники "народної демократії",
які подають в "схизму", в націона-
лізм, одним словом, отримують оці
на правдиву дійсність московських
диктаторів та імперіалістів.

В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І СВОБОДИ

Могутня маніфестація АВН у Мюнхені

В неділю, 10 квітня ц. р., від-
булася в Мюнхені (Баварія) мо-
гутня маніфестація народів АВН.

Після вчорашніх Богослужень на
Кенігсplatz, рушила маніфестацій-
ним походом десятитисячна маса
політичних емігрантів з-поміж тих
народів, що поневолені імперіалі-
стичною Москвою, а які ведуть те-
пер спільну боротьбу проти спіль-
ного ворога, об'єднані в Антиболь-
шевницькому Батько Народів. Похід

спрямувався під советський консу-
лат, щоб чинно заперестувати про-
ти релігійних і національно-полі-
тичних переслідувань у країнах
СССР та сателітів. Маніфестанти,
між якими було найбільше україн-
ців, а далі білорусинів, балтійців,
козаків та туркменів, несли попе-
реду походу великий хрест.

Американська і німецька поліція
намагалась, за допомогою танків та
саїзних бомб, перешкодити демон-

странтам продертися під консульст-
во, але ці останні таки продерлися.
На жаль, "визволителі трудящих"
встигли вчасно перед ними з тру-
дливими інтентами.

Вістка про цю демонстрацію об-
летіла всю світову пресу, але, як
звичайно, не всі часописи подали
правдиві й точні інформації про те,
хто робив цю маніфестацію; деякі
записали її похвално і навмисно тен-
денційно на рахунок "білих росіян".

Велика міжнародна маніфестація у Ганновері

СТАРАННЯМ "Міжнародного
Комітету Поневоплених Народів"
владштовано 26 березня ц. р. вели-
чаву маніфестацію в обороні при-
ципу свободи релігії, переслідуваної
в СССР і в опанованих ним сателіт-
них державах та в обороні прав на-
родів і людини. В греко-католицькій
і православній церквах відбулися
перед полуднем Служби Божі, з від-
повідними проповідями. У Богослу-
женнях взяли масову участь вірні
обох Церков. В полудне на великій
площі при Мекерінгштрассе відбулося
масове віче під голім небом, в я-
кому взяли участь маси народу, до
2.000 осіб. Були це представники
поневоплених більшовиками народів,
що організовано прибули на мані-
фестацію так з Ганноверу, як і з
далішніх чи ближчих сторін британь-
ської зони.

Віче відкрив представник україн-
ців, після чого промовляли пред-
ставники від литовців, югославів,
білорусинів, естонців, туркестанців,
поляків, мадярів і українців. По
промовах однодушно схвалено резо-
люції з протестом проти утиску і
переслідування комуністичними, ре-
акційними урядами релігії та з ви-
могою свободи поневопленим наро-
дам.

По вічу розгорнувся великий ма-
ніфестаційний похід, який пройшов
головними вулицями Ганноверу. За-

ступлені в цьому поході нації
несли транспаренти, виписані в
своїй та в англійській і німецькій
мовах. Написи на транспарентах
протестували проти більшовицько-
комуністичного терору, проти ув'яз-
нення Кардинала Мінсенті, україн-
ського митрополита Сліного і інших
українських, католицьких єпископів,
проти засудів югославських досто-
йників Церкви та арештування і ма-
сового вивезення тисячів священ-
ників та вірних вище згаданих Цер-
ков. Впорядки роздавали по до-

розі між німецьку публіку відповід-
ні листочки, які виснажували причи-
ну і ціль маніфестації.

Похід зупинився на площі перед
головним ганноверським залізнич-
ним хвірцем. До зібраних там ти-
сячів мас народу, між ними і ні-
мецького, промовив представник
Міжнародного Комітету і ще раз
відчитав резолюції в німецькій мові.

На цьому покінчилася маніфеста-
ція, яка на самих учасниках і на
принятих глядачах і слухачах
зробила велике враження.

Простягають свої лапи по скитальців

Два засідання повновласників
чотирьох великих держав у Лондоні
для виготовлення змісту договору з
Австрією були відкриті дискусією
про переселення і втікачів, які пе-
ребувають на терені Австрії.

Советський делегат Зарубін дома-
гався, щоб зі змісту 16-ї статті
сресилити слово "втікач", бо, вла-
стиво, не можна говорити про
справжніх втікачів в Австрії. Далі
він домагався, щоб зменшити ви-
датки для переселених в Австрії, бо
регулярна фінансова допомога од-
ній частині переселених осіб дає їм
змогу займатися політичними інтри-
гами проти певних держав.

Делегат ЗДА Ребер спротивився
цьому домаганням, бо, — як він
заявив, — скасування допомоги
могло б примусити певну кількість
переселених осіб повернутися до
країн їхнього походження, а це бу-
ло б те саме, що примусова репа-
тріація.

Французький делегат Берталь по-
ставив компромісовий внесок для
подання проблем переселених
осіб в Австрії. Цей внесок передба-
чує засоби для репатріації всіх тих
втікачів і переселених осіб, які те-
пер проживають в Австрії і які не
можуть подати важливої причини,
чому вони не хочуть повернутися
на батьківщину. Австрійський уряд
повинен мати право виступити про-
ти тих осіб, які відмовляються від
праці, або від репатріації, без уза-
свіднених причин.

Делегати ЗДА і Великобританії
поставили до цього внеску холо-
дно. Берталь заявив, що він змінить
демо свій внесок і пропонує його
на письмі.

Зарубін домагався знову, щоб ні

Австрія, ні ніяка міжнародна допо-
могова організація нічим не допо-
магали тим переселеним особам, які
під час війни боролися по ворожо-
му боці, співпрацювали з ворогом,
або ще й сьогодні є ворожо настав-
лені до своєї батьківщини. З-поміж
432.000 переселених осіб, які те-
пер перебувають в Австрії, треба
вважати в цьому розумінні тільки
малу кількість, як ворожо наставле-
ну. Ці люди мусіли б бути репа-
тріовані. Але це не була б приму-
сова репатріація, тільки засіб за-
безпечки.

Делегат ЗДА виступив проти та-
кого домагання Зарубіна. Совет-
ський делегат не визнав, що він
розуміє в словах "ворожо настав-
лений".

Американська влада підрахувала,
що між 432.000 переселеними осо-
бами і втікачами, які є тепер в
Австрії, 150.000 походять з СССР,
Польщі й Югославії. Решта ж, за
винятком малої кількості жидів, —
виселені і прогнані т. зв. "фолькс-
дойче".

Австрійська рада міністрів зай-
малася справою переселених осіб,
які перебувають в Австрії.

У зв'язку з цим рада міністрів
ствердила, що австрійська господа-
рка не може нести тягарів для втри-
мання переселених осіб.

Це становище австрійського уря-
ду передано до відома міністрів за-
кордонних справ д-рові К. Грубе-
рові в Лондоні, щоб він повідомив
про це повновласників чотирьох ве-
ликих держав, які вирішують про-
блему переселених осіб і втікачів в
Австрії.

Зміни в червоній армії

ПОСТАНОВОЮ Президії Верховного
Совету СССР, маршал Соко-
ловський звільнений від обов'язків
головнокомандувача советських
збройних сил і високого комісара
СССР у Німеччині.

Черговою постановою Президії
Верховного Совету СССР маршал
Соколовський призначений першим
заступником міністра збройних сил
СССР, на місце марш. Васілевско-
го, що недавно був призначений мі-
ністром збройних сил на місце мар-
шала Будганіна.

Головнокомандувачем советських
збройних сил і високим комісаром
СССР у Німеччині призначено, на
місце Соколовського, генерала ар-

мії Чуйкова, що досі був советським
головнокомандувачем у Тюрингії.

Ген. армії Чуйков командував під
час останньої війни армією, яка
брала участь у сталінградській
офенсиві.

Під час громадянської війни брав
участь, як звичайний червоноармі-
єць, в обороні Царицина, під керу-
ванням Сталіна.

Недавно відбувся державний
переворот в Сирії. Військовики, на-
чолі з полковником Гуссіні Заїм,
прийшли до влади, без пролиття кро-
ви, внаслідок чого всі члени по-
переднього уряду, включно з пре-
зидентом республіки. Деякі держави
вже визнали новий уряд.

Чи підготовка до нової війни?

В СССР 200 МЛН.
ЧОЛОВІКІВ І ЖІНОК
ОБОВ'ЯЗУЄ ПОСИЛЕННЯ
ВІЙСЬКОВИЙ ВИШКІЛ

ПАРИЗЬКИЙ щоденник "Ле Фіга-
ро" помістив під повним на-
головком статтю, в якій передає та
коментує советський "Ізвестія" з 25
березня ц. р., в справі військового
передвишколу, Дозарм.

З 1-м червня ц. р. всі мешканці
СССР будуть втягнені у військові
формації під назвою Дозарм (вій-
ськовий передвишколу). Біля 200
мільйонів чоловіків і жінок одер-
жать дуже серйозний військовий ви-
школу.

Це — найбільша мобілізація мас,
яка колинебудь була підприйнята в
мирному часі. Советський уряд ві-
дав для усугублення цього роду мобіліза-
ції весь державний, партійний та
синдикальний апарат. П'ятирічний
план та ідеологічна пропаганда в
цей час відійшли в забуття.

У навісвітні тих фактів, чист-
ки останніх тижнів та зміни, які
зайшли в советському уряді, діста-
ють свій правдивий зміст. Для по-
силення національної єдності, Ста-
лін старався створити певну ат-
мосферу публічного спасіння. —
"Батьківщина zagrożona капіталі-
стичним оточенням, щоб її спа-
сти, будемо сторожкі!". Це є лейт-
мотив однієї статті, яку помістив
герой Советського Союзу, ген. В.
Кузнєцов, в "Ізвестіях" з 25 бе-
резня.

Повна мобілізація

Ген. В. Кузнєцов виявляє, що мобі-
лізація в кадрах Дозарм'у вже роз-
почалася тому шість місяців. По-
цілому краю Дозарм створив вій-
ськові товариства в організаційних
сітках підприємств, як також в
"колхозах та в державних інститу-
ціях. Всі школи, всі спортивні то-
вариства перетворено у відділи Дозарм'у, в яких "молодь обох статей
вчиться орудувати зброєю різного
роду, вчиться їздити автами та, рів-
нож, розв'язує різні військові про-
блеми".

В. Кузнєцов наводить приклад
стріляння, героя Советського Союзу,
Григорієва, який мав за собою "за-
слугу": 328 убитих німців. Цей
стрілець, Григорієв, кермує зараз
відділом стрільняння на своєму заво-
ді. На доказ, що всі віддають себе
для услуг цієї мобілізації, ген. Куз-
нецов згадує про директора гідро-
електричної централі Дніпрогосстрой,
Іванова, який улаштував виклади-
лекції в кругах Комітету Дозарм'у
Дніпрогосстрой. Вже понад 10.000 осіб
були слухачами 70-ти військових
лекцій і курсів в околиці Дніпро-
строй.

Військові вибори

Що краще не навісвітє це зу-
сильна загальної мобілізації, як ось
вибори до Дозарм'у, які підготов-
люються в цілому Союзі. Все це про-
ходить так, наче б всі існуючі ор-
ганізації, народні ради, синдикаль-
ні центральні, мали бути заступлені
комітетами Дозарм'у.

Насправді, до 1-го червня ц. р.
советські горожани обох статей ви-
беруть в організаційних кадрах гро-
мадян, районів, округ, територій,
республік та Союзу, військові комі-
тети. Слово вибори не треба розумі-
ти в його правдивому значенні; це
буде лише ствердження кандидатів,
призначених партією та армією.

Поза чисто технічними завдан-
ням, Дозарм має ще й завдання "пла-
кати патріотизм та вихвалювати на-
ціональну гордість советських мас,
їх непохитну віру, — каже Кузнє-
цов, — в переможу великої ідеї, ідеї
Леніна-Сталіна", бо кінцевою метою
залишається комунізм.

Р. Б.

За залізною заслоною діє АБН

Un peuple derrière les fils de fer barbelés

UPA CONTINUE A LUTTER.

ENFANTS EN PRISON.

(УПС. Ден Гаар.). — Пресовий конгрес голландського щоденника "Хелдерландер" з долученням щоденників: "Арнеме", "Дахблад", "Оост Хелдерландер", "Хевестеліс Дахблад", "Веліве-Боді" та "Де Ноорд-Оостер", помістив статтю про визвольну боротьбу підсоветських народів Романа Х'Ор: "АБН діє за залізною заслоною". Ось дослівний переклад тієї статті:

"Представник Антибольшевицького Блоку Народів (АБН) пропонує представникам Асамблеї ООН меморандум, що його підписали представники майже всіх народів, поневолених росіянами. В світовій пресі часто говориться про діяльність "демократичної п'ятої колонії" за залізною курткою, що її мали б підтримувати західні потуги та керувати нею за посередництвом американської головної квартири Антикомінформу. Заходять питання: "Чи тою п'ятою колоною є АБН, чи може АБН є особливим явищем у тій темній Східній Європі?".

"Поняття, що його німці мали про Східню Європу, було дуже примітивне. Вони вважали, що вистачить повалити советський режим, щоб найбагатші простори, такі, як Україна, прилучили до Райху. Німці зовсім не турбувалися становищем тих народів, які замешкували ті простори, і вважали їх за російське тубільне населення. Тому в частині України сформовано "Райхскомісаріат Україна", під час, коли з балтійських країн створено так званий Остланд.

"У висліді, почали українці, які досі безперервно змагалися проти росіян, також смертельну визвольну боротьбу проти німців. У 1942 р. повстала УПА, що в боротьбі проти Німеччини і Росії здобула славу в цілому світі. В оміжчасі її активність проти Москви і Берліну не остала без впливу на так звані помічні відділи та робітничі батальйони, що їх творили німці з полонених східного фронту. Такі формування склалися переважно з туркестанців, азербайджанців, циган, уральців, татар і грузинів, сформовано в Україні. Спершу дезертирували з тих відділів одиниці, а згодом до УПА перейшли цілі групи. Зброю приносять з собою. Незабаром Головний Штаб УПА був змушений творити окремі відділи, зложени з воїнів не-українців. Так постанали паралельні до українських відділів грузинів, туркестанців, азербайджанців, білорусинів та татар. З тієї пори переводить УПА систематично наскоки на табори полонених і так зв. "Гаймат-дінет" у, щоб свої відділи поповнити вишколеним воїнством. В тих завзятих сутичках з відділами СС'ів та поліції виказали не-українські відділи УПА велику хоробрість та стійкість.

УПА ГУРТУЄ ЧУЖИНЦІВ

"Між воєнками тих чужинецьких відділів УПА були й такі, що до другої війни вели політично-визвольну боротьбу в своїх країнах проти росіян. Завдяки ініціативі ген. Тараса Чупринки, скликано в днях 21-23 листопада 1943 р. в одній малій місцевості на захід від Києва перше зібрання представни-

ків поневолених народів, в якому то зібранні взяло участь 39 осіб. Резолюція того конгресу звучала: "Німецький і російський імперіалізми мають на меті опанувати простори й сировини, що належать іншим народам. Звідси виникає теж боротьба тих імперіалізмів проти себе. Через те загрожують вони національній, релігійній, соціальній і культурній незалежності всіх народів Східної Європи і Азії та силуються накинати невідомо цілому світові. Поневолені Німеччиною і Росією народи змагаються за своє визволення і самовизначення. Для цього konieczним є координувати діяльність усіх визвольних організацій".

Трапилось, що на другий день того конгресу моторизований відділ німців наскоки на цю місцевість. Це була нагода, якої ніхто не шукав, щоб бажану співпрацю виказати на ділах. Всі учасники зібрання взяли участь у короткому бою, з якого не уйшов ні один нападник.

БЕРУЮЧА РІЖКА СЕРЕД ХАОСУ

"Новосформований координаційний комітет "Єдиний фронт поневолених народів" спрямував свою пропаганду до воєнок по обидвох сторонах німецько-російського фронту. Брошури й відозви в українській та інших мовах того простору інформували солдатів червоної армії про імперіалістичні цілі цієї війни, про діяльність УПА і співпрацю всіх визвольних рухів у боротьбі проти Москви і Берліну. Закликувало навіть самих росіян і німців, щоб, поваливши їхні правління, положили кінець тій війні.

Вислід тієї пропаганди показався зараз після укладу Німеччини. "На всіх просторах Советського Союзу, від Прибалтики до Сінкіаня, відізнався рух спротиву, хоча не в усіх однаковою силою і не в тих самих формах. В Естонії й Литві, а також у Білорусії, діють сильні партизанські відділи, під час, коли УПА готувалася до виходу з України. Надто існує на Кавказі та в Ід-Ель-Уралі широка сітка тайних організацій.

"Така поширена визвольна акція переходила вже спроможності першого комітету; тому зорганізовано АБН, тайну організацію, в якій є заступлені майже всі народи СРСР та його сфери впливу. Потреба такої організації була тим більш пекуча, що між поодинокими народами доходило до терть передусім на тлі кордонів. Ці тертя усуває АБН, прийнявши одностайне рішення, що в усіх спірних справах треба стосуватися етнографічний принцип.

"З хвилиною засновання АБН розвинено й дипломатичну діяльність, яка має на меті навізати контакт з західними демократіями та домагаться визнання ними визвольних ідеалів поневолених народів. Вже на першу Асамблею ООН, і 1946 р., внесено меморандум, в якому Комітет АБН підкреслює ілюзорність миру, якщо народи АБН устануть під російським гнітом. Сутність тієї заяви потвердилася розвитком збройного миру в так звану холодну війну. У травні 1948 р. пред-

ложено Черчіллі на Конгресі Об'єднаної Європи меморіал, в якому зазначено: "Кожна схема Західно-Європейської Федерації буде безпрактичного значення так довго, як довго народи Східної Європи аж до Уралу не будуть до неї включені".

"АБН отже не є п'ятою колоною західної потуги, бо поневолені народи організували його своїми силами, спирається він тільки на їхнє населення і жодної допомоги ані керівництва не одержує від Західної Європи. Тим не менше є він її природним союзником.

(До статті додано світлинку п. Ярослава Стецька, президента Комітету АБН).

Хто лікується в курортах України

Московська "Правда" подає, що 1949 року на "курортах" України лікуватиметься та відпочиватиме 105.000 "трудящих".

Минулого року серед "курортників" Бердянського "курорту" 65% припадало на "трудящих" з Москви, Ленінграду, Свердловська та інших московських міст. Але й серед тих, що приїхали з справжніх українських земель, переважну більшість склали не-українці. (А.).

РЕВІЯ ПРОЦЕСУ В. КРАВЧЕНКА

НЕ ЗА УКРАЇНУ...

ЧЕРВОНА ШАПОЧКА

ПРОЦЕС В. Кравченка, що викликав у цілому світі величезне зацікавлення, збудив і серед українців зрозуміле зацікавлення. При цьому слід ствердити доволі дивний факт, що багато українців, а навіть пресові органи деяких політичних партій, зв'язували з особою Кравченка особливі надії на пропагандне видвиження української справи. Деякі з них почали навіть в цьому напрямі широкі акції.

Нам була доволі незрозуміла ціла ця акція, бо, прочитавши згадану книжку Кравченка, ясне було одне: Кравченко розчарований тільки большевицьким режимом, дарма, що він йому служив, як член партії, випрождав черв'я сторіччя! Кравченко змалював (зрештою, дещо не повно!) терор і сваволю большевицької Москви, намагаючись рівночасно представити їх, як діло кляти вибраних людей, і промовчати ту істину, що панівна система СРСР — це вислід імперіалізму московського народу, що, поневоливши Україну, Кавказ і Білорусь, по черзі загарбав цілий ряд інших вільних країн та силою підкорив собі багато культурних народів. Прочитавши цю книжку, об'єктивний і зорієнтований у трагічній дійсності народів сходу Європи, читач виніс одне незмінне враження: Кравченко знеохочений до дальшого перебування в світі терористичної тактики своїх довголітніх співпартійців, большевиків. Зазнавши від

них не тільки добра, але й посмакувавши їхньої "дисципліни", він, після двох десятиліть, з гасом, врешті вневбився в тому, що режим і тактика його співколег, які навіть його, вірного слугу, переслідували, — помилково. Але ж бо, рівночасно, він до сьогоднішнього дня навіть не згадав, що ідея непорушності московської тюрми народів, яку боронять большевики, — фальшива, нелюдська та гідна нап'ятування культурним світом. Навпаки! Кравченко впродовж чверть століття працював в большевицькій партії для того, щоб "необ'ятна руська родина" не розлетілася, а покинущи цю "родину", з партійних порохунків, далі пильно дбає, щоб тієї "родині" не сталося ніяка "кривда". Він не хоче "кривди" московському народові і його державі, в якій, на його думку, повинні надалі бути всі, перемінені в колонії, загарбані території інших народів (в цьому числі, очевидно, й Україна). Він не хоче "кривди" своїй "родині", але його ні трохи не турбує доля поневолених країн, які він вважає непомітними частинами "Росії". Для нього Україна — це регіональне поняття, — "південна Росія", — так, як й інші країни, про які він згадує. Перед світом Кравченко намагається бути великодушним, і тому признає, що "союзні" республіки в СРСР не мають, крім паперових, ніяких прав. Однак, рівночасно, він пильно дбає

Під час мого перебування в тюрмі "Бригідки" в столиці України, Львові, 400 українців с'яувалися з моєю, для більшості з них, першою діяльністю політичною антибольшевицькою. Я бачив у цій тюрмі велику кількість дітей в'язнів, які були в'язнями своїх батьків, які були в'язнями своїх батьків, які були в'язнями своїх батьків.

Після того, як я був засуджений до в'язниці, я бачив у цій тюрмі велику кількість дітей в'язнів, які були в'язнями своїх батьків, які були в'язнями своїх батьків, які були в'язнями своїх батьків.

про те, щоб у читача не зродилася галка про те, що ті "союзні" республіки можуть мати свої власні самостійні й незалежні від його "родини" державні права, як повноварті державні організації. Кравченко твердить, що "вибрав волю". Не маємо причини сумніватися в цьому. Він вибрав волю, але для себе. Він хоче теж свободного демократичного режиму для московського народу. Але рівночасно Кравченко ні словом не сказав про прагнення до свободи українського, білоруського, грузинського, балтійських чи інших народів. Він живе в Україні, бачив, що там господарює, бачив голод, якого жертвами впали мільйони українців, і він дуже добре розуміє, чому воно так було. Чому, наприклад, не вмерли з голоду 8 мільйонів москалів. Але на розправі він про це мовчить. Його цікавить лише його "неділяма родина", для якої він, як заявляє, — не хоче "кривди".

"Кривдою" було б, коли б світ захотів справедливості для тих, над якими Кремль панує; "кривдою" було б, коли б воля, яку вибрав Кравченко і яку так захищає, була власністю всіх українців, Білорусів, Кавказу, й усіх тих країн, які цю волю мають в СРСР на папері.

І ось чому Кравченко — це не речник свободолобних і справедливих людей, але ставлення тих, які копитом свободи ближніх, хочуть заспокоїти свої грабіжницькі інстинкти. Устами Кравченка промовляє учень відвічної московської імперіалістичної кровожадності, яка мінє свої форми, фарби й шльди, а навіть гасла, відносно до потреб і обставин.

Комуно-большевизм — сьогоднішня маска московського імперіалізму, яку він надів, скинувши царську, нині вже скомпрометовану. Він зробив своє. Він продовжив на тридцять років криваве панування "матушки Росії", яка колись, замість червоної шапочки, носила царську корону. Нині червону шапочку комуналізму вже всі розбачили. Чому б не викинути її? Чому не спробувати чергової маски для московського вояка? Кравченко, як московський патріот, поклянувшись іти за ним, йому допомагає в цьому вся "єдиносудна" еміграція. Помагають йому усі ті, кому залежить на тому, щоб тюрма народів, — СССР, — існувала.

Але при чому тут облудна гра в "оборону свободи"? Свобода буде тільки гарним словом так довго, як довго кривавиться в московських кайданах мільйони людських істот, багато культурних і життєздатних націй.

Не шапочку на вояка треба знімати, але вояка! Не шльди на тюрмі народів перемальовувати, а мурі тюрми зруйнувати! І це є ідеяна позиція українського народу. Це і є ідея, за яку кривавиться наша УПА, ідея, яка пориває всі законні надії до визвольного бою. Доки не приде недалека вже хвилина волі для всіх народів і людей, доти український народ і всі інші свободолюбні народи не перестануть боротися і кидати до глухого світу.

Москву, — тюрму народів, — треба знищити.

Борис Вітошинський

Ігор Вишеский

2)

З ДАЛЕКИХ ДОРІГ

ПАРИЖ — ЛЬВ — РУБЕ

Було Різдво пам'ятного 1944-го року.

Попрацювавши із моїми найдорожчими, виходжу, в перший день Різдвяних свят, зі зляканого жорстоким терором німецького окупанта міста, і зараз же, в 5-ох - 6-ох кілометрах від міських рогацьок, попадаю в цілком інший світ.

На землю сходять тиха морозяна ніч, роз'яснена лагідним світлом місяця. Білі засніжені хати, окутані теплими закатами, поблискують тут і там світлами вікон. Над великим підмісьним селом стелиться гомін колядок, від часу до часу чути молодий безжурний парубочий і дівочий сміх. Село, як кожне інше, і можна навіть забути про те, що над світом палає страшний воєнний ураган. Село на нашій славній Україні.

Але під цим сповидним зовнішнім спокоєм бурлить буйне життя, життя небезпечне і тверде, життя країни, яка стоїть у збройній боротьбі з непрошеними гітлерівськими "визволителями".

Умовлена клячка, перша розмова з досі зовсім незнайомими мені

людьми, дружній потиск рук, і короткий наказ, даний пошепки у темній різдвяній ночі. Нізвжа хвилина розмова з господарями хати, з типовими українськими селянами, такими собі звичайними хліборобами, і водночас такими великими, небуденними, своїм превагатим і предобрим серцем та своїм простим героїзмом, своєю сиромою мужністю людьми, яким нелегко знайти рівних у широкому світі; які так просто виряджають своїх дітей — своїх дочок і синів — на бій, соромливо ховаючи від себе самих і від стороннього людського ока свій гострий біль і своє батьківське зворушення та тривогу.

— А вважайте, діти, бо ті німаки та ляхи всіди волоцються, — говорять вони своїм дітям, часто навіть не подаючи їм руки на прощання (не пристойно бо старшим людям виявляти свої почування перед молодими!), так, начеб ні діти йшли не на смертельні бої з лютьми ворогами, а в сусіднє село на весілля. І тільки матері, ніжні, скорботні українські матері, непомітно навіть для їх дітей, яких

вони бачуть, може, востаннє, роблять знак хреста, коли ті вже відходять, і благословляють їх без слів на бої і поразки — на жорстоку боротьбу за Землю Руську, за народні рани і кривди, за ту Україну...

І вже гребуть копитами замерзлий сніг босі коні, відібрані німцями і фольксдойчам в одному із безчисленних фільварків — "лігеншафтів", останнє пращальне "Будайте здорові!" — і благословляють "Ідьте з Богом!", "Шасливо вертайтеся!", "А вважайте, хлопці, бо ті німаки і ляхи..." — і вже куряться під кінськими копитами засніжена дорога. Останні слова батьківської перестороги загублюються десь у темній тихій зимовій ночі, починає обвівати лиця морозний вітерець, що десь дрімав досі, а тепер нечайно пробудився, сполошений чвалом вороних буйних коней. Але на душі якимось так радісно і тепло — від цієї великої полум'яної любові, якою гріє своїх вірних дітей Рідна Земля, від ніжного безсоловного материнського благословення.

Під цивільними плащами — військові блузи і шинелі, за поясами — ручні гранати, при боці — заряджені "Віс"и, "Вальтер"и і п'ярабелі, а біля колін, прикриті злегка снігом, гвинтівки-десятизарядки. Все це необхідні "документи", потрібні для того, щоб могли проїха-

ти сотні кілометрів по битих шляхах, асфальтових шосе і заметених снігом польових дорогах західних земель України, окупованої в той час полчищами германського Фюрера.

Невтомні карі коні біжать, з короткими перепочинками, ніч і день, і ще одну ніч і ще один день. І всюди по хатах різні обличчя спокійних хліборобів, їх завжди незмінні й обов'язкові: "А, може, ви голодні, та побудьте ще з нами трохи, віддихніть самі і дайте відпочити коням!". А коли почують таке ж незмінне й обов'язкове: "Дуже дякуємо, але нам на правду ніколи, бо ж даєся дорога, а — як то кажуть — кому в дорогу, тому час", — тоді мовчки провозають аж за ворота, гаряче стискають вашу долоню своїми спрацьованими, у твердих мотозлах, руками, і благословляють безслівно вас у дальшу путь, — у далеку небезпечну дорогу.

І знову морозний вітер на обличчя, і якась така велика ніжність, якась зворушливе тепло і буйна радість у серці, і велика очайдушна сила та завзяття у душі, що пливають від цих солом'яних стріх, від цих спрацьованих рук, від цих простих сердець, від цієї над власне життя дорожчої Рідної Землі...

(Продовження буде)

За світ національної свободи

(ІЗ ДОПОВІДІ ГОЛОВИ АБН, ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА НА КОНГРЕСІ АБН)

СВІТ переживає сьогодні кризу моральну, політичну, культурну, господарську й релігійну. Над світом нависла примара комунізму. Вона бродить сьогодні не лише по Європі, але по всьому світу. Минувала світова війна розтрала рани людства. Вона не лише їх не зализувала, але скріпила процес хворіни. Немає більше загрози "нацифашизму", але ще більш небезпечний ворог людства, культури, цивілізації й найбільших святощів людини, її свободи і справедливості в усій своїй наготі вийшов на фон світової дії, комуністичний тоталітаризм. Загроза втрати свободи станула на всю широчінь перед наредми світу. І в такій переважній час нам всім треба максимум зусиль, вкладу праці і з'єднаних дій всіх народів, щоб відхилити загрозу, що нависла над нами. Які шляхи до цього? Якими ідеями можливо перемогти большевизм в універсальному масштабі?

Насамперед одне ясне і чітке ствердження: кризи, яка огортає світ, не переживає сьогодні в ідейній площині єдиного наш табор, табор поневолених російсько-большевизмів тоталітаризмом, народів. Визвольна Революція Народів не має розгубленості. В неї все чітке і ясне. Її цілі ясні і очевидні всім. Вона знає свої великі правди. Вона має чисті і благородні ідеї, чистих і не загартованих людей, шляхетних серцем неофітів, що за свободу і справедливість борються і гинуть з святим переконанням і вірою, що творять новий, кращий світ правди і справедливості. В наших борців на Рідних Землях, в УПА, в литовських, латвійських, естонських, кавказьких, туркестанських і інших революціонерів все ясне, просте, святе. Ці правди вириті у їх душах. Їм на ім'я: воля і справедливість для народів і людей.

Основою нашого суспільно-політичного світогляду є нація, як природна категорія, як неприминаюча цінність.

Нація — це найвища духовно-органічна спільнота, що кристалізувалася з вірою в означені історичних, географічних, господарських і соціально-політичних умов, як конкретне, реальне єство. Елемент відчуття, підсвідомого творить її суттєвий складовий чинник. Людина — це нерозривна складова частина нації. Добро нашої національної спільноти для кожного з нас являється нашою найвищою метою. Немає абстрактної, безнаціональної новітньої людини. Є тільки визначена національним змістом конкретна людина. Людині є внутрішньо присутня ідея свободи і спільнотний інстинкт, що творять вирішні перші людської природи. Природа людини — це природа внутрішньо-свобідної істини, що своїм сумлінням відповідає за вповнення знанням національного метового призначення. Творча свобода людини і добро спільноти — це абсолютні цінності. Законний примус має своє виправдання лише тоді і лише в тому, що через необхідне обме-

ження свободи, у випадку її надужиття, рятують її саму і скріплює як для спільноти, так і для одиниці. Якої свобода знаходить свої межі там, де розходяться бачення з добром спільноти.

Людина вивопняє свою роль через і в рамках національної спільноти. Родина, як органічна клітина національного організму, зберігає і гарантує морального і фізичного здоров'я національної спільноти і одиниці. — ґрунтовна цінність наших соціальних міроприємств в рамках загально-національного добра. Нація, родина, одиниця — така гієрархія суспільних форм.

Найвищою формою буття і єдиним гарантом розвитку нації є національна держава. Буття і розвиток нації може забезпечити єдино-власна, від нікого незалежна, держава на всій етнографічній території даного народу.

Національна ідея є ідеєю універсальною, бо кожному народові прислужує право на власну самостійну державу на всій його території, так само, як і кожній людині, без огляду на расу, багатство, релігію, прислужує особиста свобода. Ми стоїмо за свободу і справедливість для всіх народів і всіх людей всього світу в однаковій мірі.

Ідея свободи і справедливості — це ті цінності, за які йшов і йтиме змаг по всі часи всіх народів і всіх людей. Вони стимулювали і стимулюють боротьбу всіх націй і всіх одиниць. Свобода, як вічний незмінний ідеал — мета боротьби, справедливості, як обмежувач свободи, рівноварісний елемент і стимул дії, — нерозривно поєднані з собою. Ці ідеї були надзвичайні, спростачувані й використувані імперіалістами всіх барв і часів, або реалізація їх була спрямована на фальшиві режими, наприклад, клясової боротьби, але ніхто ще досі не відважувався вести боротьбу під іншими гаслами, як цими, хай тільки для обману! І ці ідеї остануться назавжди дороговказами на тернистому шляху людства. Особливо глибоко переживає їх кожен поневолений народ. В нього більше, як в панівного народу, витончене почуття справедливості і правди. І саме воно держить його незламним в боротьбі. Оця віра в остаточну перемогу такої справедливості і ідеї свободи дає йому силу перетримати в важкій дійсності. І саме натура його віри в правду і вищу справедливість та свободолюбний дух рівноважать, а врешті остаточно переміщують, над технічно-матеріальною і звичайно фізичною перевагою насильника, демобілізує врешті решт його. Знаючи це, власне вся система насилья, зокрема большевицького загарбника, змагає до того, щоб безправ'я, надужиття влади вбити в уярмленого народу не тільки почуття людської гідності, зробити його рабом, але систематичним стосованням насильств і безправств, раз назавжди впривати з душі народу й людини віру в те, що ще взагалі існує будь-яке добро, правда, справедливість в цьому

світі лиха, злиднів, убийств і розбій, лоджерств і нікчемності. Ясно, що саме і найтвердіше пересвідчення і сама найгарячіша віра в перемогу добра, правди і справедливості не проженуть окупанта з нашої землі. Але вони дають внутрішню міць видержати і невгамовним важливим стимулом боротьби. Свобода і справедливість, відвічні і немірнотні цілі людства, пермагають не лише тому, що в них самих заключений елемент перемоги, але насамперед тому, що пермагають активні й безстрашні, великі і мужні борці за ті правди, в яких віра і воля жити дають їм силу. Вони, ці борці, — народні маси, протиставляються і б'ють ворога теж фізичною силою, яка остаточно доконує ворога.

Стимулом всіх великих революцій були завжди гін і туга за свободою і справедливістю. Не сама нужда, а почуття кривди і несправедливості, нестерпність неволі змушували людей вмирати на барикадах. Економічні передумови були глом, на якому найвиразніше віддзеркалювалася соціальна кривда й національно-політичний гніт, але й на культурній діяльності не інше було і є. Гін і туга за справедливістю — основні мотори революцій, що змінювали і, тим паче, в майбутньому змінюватимуть, обличчя світу. Тепер більше, як колись, гряде епоха революцій. Вони виведуть людство на шлях щастя, радості, добра і правди. Наш порятуюнок і порятуюнок всього людства в Визвольній Революції Народів, яка покладає край темним силам большевицького рабства. Без здійснення ідей нашої Революції неможливе спасіння світу. Немоżliвий унаслідок останньої остої тоталітаризму. — Кремля! Було б помилковим розуміти оці наші міркування, як нашу ставку на всевітню революцію поневолених народів. В політичній, чи радше в стратегічно-політичній, площині наша ставка іде виключно на визвольну Революцію Народів підсоветського світу, народів, давно і ново-поневолених російським імперіалізмом, згідно — російсько-большевизмів імперіалізмом.

Нашими союзниками в боротьбі повинні стати західні великодержави. І як політикам, нам треба докласти зусиль, щоб прихилити західний світ для здійснення наших цілей, себто розподілу російської імперії на національні держави всіх народів і привернення суверенітету народам-сателітам СССР. Але, оперуючи реальними факторами і обмежуючи досяг нашої дії до території підбольшевизмів світу, нам не треба примикати очей на процеси, що відбуваються кругом нас, в усьому світі.

Сьогодні до голосу приходять і колоніальні народи. Процес національно-визвольних рухів в усьому світі розгортається з небувалою силою. Розпадаються імперії, а на кін історії виходять народи! Многочисленні держави хитаються, приходить доба національних держав.

(Продовження буде)

У НАШИХ СУСІДІВ І СОЮЗНИКІВ

„Україна — ключ до миру“

— Україна — ключ до миру в Європі, — ствердив у своїй палкій промові з нагоди литовського Свята „Дня Незалежності Литви“, яке відбулося 20 лютого ц. р. в Голівуді (Каліфорнія), литовський патріот і великий приятель українців, проф. К. Пахшта.

Свято зорганізував литовський консул колишньої вільної Литви д-р К. Бєліскіс, запрошуючи до участі всі литовські національні організації Лос Анджелес.

Серед численних представників і гостей різних держав Європи й Америки були й українці, інж. Л. Романюк, б. посол на сойм Карпатської України, та п. Микола Новак. Вітаючи литовців, українські представники чітко підкреслили, що „вільна Литва мусить мати своє Вільно, як Україна свій Львів“.

Б. американський посол у Литві, д-р Овен Нормен ствердив, що Америка зробила похибку, за яку тепер покутує, не слухаючи генерала Патона. Ген. Патон ніяк не хо-

тів зупинятися під Берліном, чи відступати з-під Праги, але пропонував іти далі, бо тільки так треба було „говорити“ зі Сталіним ще в 1945 році.

Справжнім приятелем українців і великим знавцем українського питання виявив себе чоловік промови Свята, проф. К. Пахшта. І це вже не вперше, бо знавчим є, що, будучи лектором у мілітарній школі політичних наук, проф. Пахшта завжди підкреслював свою приязнь до українців і дуже вірно інформував старшинський склад школи про Україну та її визвольні змагання.

Американський професор Ваткінсон побудував свою промову на ключі: „Воля людини, воля народів!“.

Про це небуденне Свято подала свої новинки широка американська преса, долучучи теж резолюцію, яку організатори Свята вислали до президента Трумана.

(„За „Свободою“).

Свято словацької державности

СКРОМНО, але урочисто, було проведено в Мюнхені Національне Словацьке Свято 10-річчя проголошення незалежності Словацької республіки.

На Свято зібралися численні члени словацької колонії в Мюнхені та багато гостей. Особливо було багато українців.

Свято відкрив, у заступстві керівника Словацького Комітету Дії, міністра Дурчанського, д-р Сибір Покорний, який вітав прийнятих гостей і відзначив, що 10 років тому, 14 березня 1939 року, в Словаччині сталася революція проти чеського імперіалізму, народ вступив на самостійний шлях і, впродовж наступних 6 років, ясно доказав свою життєздатність, культурність і право на державну самостійність.

На пропозицію д-ра Покорного, Збори вишанували пам'ять керівника держави, д-ра. Йозефа Тіссо, та інших, що загинули за волю народу.

Голова АБН, п. Стецько, привітав українським мовою словаків з їх Національним Святом та відзначив велику працю Словацького Комітету Дії на рідних землях і спільно з іншими поневоленими народами.

Відпоришник ЗЧ ОУН передав гарячий привіт та відзначив, що ОУН створила найбільший революційно-визвольний фронт та УПА, і висловив впевненість в скорому створенні самостійної Словацької держави.

Привітання передали представники болгарського, литовського і козацького народів.

Від рейдуючих частин УПА привітали Збори і побажав успіхів у боротьбі представники УПА, командир Прібра. Він відзначив спільність долі українського, словацького та ін. поневолених народів, і підкреслив, що під час рейдів на словацькому терені словацький народ подавав УПА всіляку моральну і матеріаль-

ну підтримку і тим збудив у воїнів УПА великі симпатії до себе.

Німці, виселені зі Словаччини, оголосили заяву з підкресленням, що німці користувалися в Словаччині всіма правами, як рівні серед рівних, а тому вони підтримують словацький народ в його боротьбі за волю. Привіт передав також представник мадярського народу.

Після привітання представників Фронту Молоді АБН, привіт передав лр. Ігавий від Оселі ЛУПВ і УС, Комбатантів та „Літературно-Наукового Вісника“.

Привітали також представники Об'єднання католицьких словацьких студентів за кордоном, та ОУЖ.

Закриваючи Свято, головуючий д-р Покорний висловив щирі подяки представникам всіх народів за солідарність і за участь в цій скромній урочистості, просив всіх бути друзями і борцями великих ідей свободи і висловив віру, що жертви на цьому шляху не будуть даремні.

Свято закінчилося відспіванням словацького національного гімну.

Ю. О.

Комуністи в Італії

— Кількість членів італійської комуністичної партії вносила з кінцем лютого 1.896.634, тобто зменшилася впродовж року на 300.000.

Таке заявив Толіатті, провідник італійської компартії.

Ця формальна, прилюдна заява Толіатті сталася тому, що італійський міністр оборони полк. Пацарді твердив нещодавно, що КП Італії втратила, наслідком її багатьох невдач у минулому році, 700.000 членів.

КОЖНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК У ФРАНЦІЇ ЧЛЕНОМ ОУРФ

Христя Зоряна

Перші кроки в Парижі

СПЕРШУ треба вести широку переписку з вашими знайомими в Парижі й розпитувати докладно, скільки коштів помешкання, як може влаштуватися на праці незакінчений медик, або старий адвокат з перфектним знанням німецької мови. Коли всі теми вичерпані й відповідей були, в більший чи менший мірі, задовільні, — тоді, перехрестившись, подаєте прохання про дозвіл на в'їзд до Франції в руки консульського секретаря. Маючи візу (а це дуже важко сьогодні!), ви сідаєте в ресторанний вагон міжнародного поїзду й, коли ви з Австрії, мчите через Тироль, Форальберг, пматок Вюртембергію, до граніци. Ви видаєтеся на дешеве меню, з дактилями на десерт, і думаєте: починається нове життя. Потім доходить побіжна контрола в Кель, або в Страсбурзі, й ви на французькій землі. За вікном зникли давні гірські краєвиди; перед вами рівні простори, густо заселені містами й фабриками. Врешті, приїждите до мети: ви опинилися на помешканні Східному двірці.

Хто перший раз приїжджає в Париж, знаючи, який цей Париж великий, і не маючи довіря до своїх

французчини, засвоєної з „Швидко по-французьки“, вид. І. Тиктора, з двох лях: шестатис вулицями, пробуючи взяти таксі, або скотитись у приватну метрополітену з безліччю незрозумілих дирекцій та станцій, — вибираєте це друге. Тим більше, що побіч однієї адреси, записаної ще „там“, 26, rue de Montolieu, — ви маєте записане теж і метро: Каде.

Відомі в усьому світі зі своєї чечности, французи уважно вислухують ваших кілька слів з тої „ти-сячі“ І. Тиктора, стараються за всяку ціну зрозуміти, але ж даремно. Тоді ви витягаєте зм'яту і вилтерту записочку з адресою, і справа налагоджується. Парижанин, оцей малий блідий панок в окулярах, стає вам за „гїда“, й, коли йому треба зробити пересїду в іншому напрямку, він передатиме вас в опіку розмальованій добродійці, що вже має завдання витягнути вас з цього підземного крутіжу. Ви йдете, важко спитнілі, в своєму „домашньому“ хутрі „на лисах“, за тією „мадам“ у легенькому жакеті яркочервоного кольору й боїтеся її загубити, бо в натовпі, що перед вами й за вами, безліч таких же чер-

воних жакетів, таких фарбованих причісок і золотих нашийників.

Вам тяжко невиносто дві важелі валізи й вип'ята до останніх меж течка, але ви бадоритесь, що ви все таки в Парижі. Ось, ще пройти кілька сходів, і ви на вулиці. Ви дякуєте добродушній жінці мовчки, хитаючи головою і руками й ставите валізки на землю, щоб розпростувати задеревілі пальці. Перед вами стоїть невеликий кухонний стіл, завалений всяким добром: грєбінці, ножки до голєння, свічки, крем до взуття, голки... А захриплий голос якогось кучерявого мужчини захоочує всіх користати з цього добра. Зовсім, як то у нас колись було на Краківській вулиці! Але ж, коли ви трохи підїбте з чола ваш новенький „борсалино“, за галасливим продавцем вирине перед вами очі, кілька кроків далі, — маленький чепурний „сквер“ (парк) Монтолєон. Саме провесна. Деревця починають пускати перші прозорі-зелені віти, асфальтове шосе блищить, висовгане безупинним маршем авт.

На розі перед вами великий семи-поверховий будинок, в повному блєску нових фарб, — осїдок Централі Французьких Християнських Синдикатів, і осїдок нашої найбільшої організації у Франції, першої української професійної організації, — ОУРФ („Об'єднання Українських Робітників у Франції“).

У великому „голі“ повно дзеркальних стін, мармору та... таблиць з різними числами, написаними французькими організаціями, які в цьому домі мають свій осїдок. В цих рядках, наче в рядках поезії, знаходите з приємністю 7-ий поверх (ох!), „Бюро 721, 722, 723 — Сексіон Українськ...“ Коли ви так безнадійно, з тяжкими валізками, піднісєте очі вгору, симпатичний „портє“ звертається до вас та запитує, чи ви не „українієн“?.. І чечмо вказує вам вінду.

Висїдаєте з того „асансеру“, йдете за стрількою, яка вказує осїдок нашого Об'єднання. На дверях українською і французькою мовами виписано: „ОУРФ“ і „Рєдакція одного українського тижневика у Франції „Українець“.

Входите — і яка приємна перша стрїча з незнайомими людьми: це вас стрїчає Наталка, ославлена перша українська синдикалістка, молоденька та гарненька українка з... Сен-Дені. Просить розгоститись та відпочити, а даліше увічливо передає вас „шефові“. Тут ви вже на допитав, як на поліції, бо відразу вас питають про все.

Вправді, ви вже з дитинства „привикли“ до всїляких „допитів“, тому вільно висказуєте свої враження й непомітно для вас самих поринаєте в дружню розмову. Навіть не бентежить вас те, що в сумжній кімнаті Генеральний Секретар

ОУРФ і за разом Директор Видавництва „Українець“ надто голосно „урядує“.

Якийсь новий „інтересент“ все ж таки нагадує вам, що час біжить, а втомі кличе вас відпочити.

З жальем працюєте з симпатичними „господарями“ Видавництва й, в супроводі одного з них, їдете до готелю.

Відтепер ви заступите вам рідний дім, родинне вогнище. Франція, як доясяють вам, одинока в Європі країна, в якій мешкання найдешевше... Однак, ціна за вашу кімнату в готелі, вибиту тапетами, які дискретно закривають перед вами блондини, навіває вам сумніви. Все ж таки, ви на власному смітї, як це кажуць. Це „власне смітї“ має два метри вишину й два уздовж, з чого фундаментальне місце займає величезне ліжко й велике, як на розміри кімнати, дзеркало. В тому дзеркалі здивує вас наше розгріте обличчя й трохи надто „модний“ крій вашого одягу... Мужчини, яких ви оглядали в метро, або на вулиці, не такі то чепурні.

Та вам хочеться їсти. У ресторані їсте й дивуетесь: хїба ж цим „ордером“ — дві редьки, — тоненькою юшкою, пматочком м'яса, жмїнкою картопельки зможете наїстись? Але, доклашши до цього хлїба й вина, ви сїті.

Світові розшуки за ураном

В сто літ після знайдення золота, в Каліфорнії провадяться світові розшуки за іншим дорогим металом, за ураном, що є головним джерелом атомової енергії. Подібно до "золотої погоні" в Каліфорнії в 1849 році, так і теперішня погоня за ураном відкриває не розвіднені ще території та відкриває жити в покинутих містах, містечках, які колись славилися своїми копальнями в ЗДА та в інших країнах.

Дослідники сучасної атомової доби їздять і як окремі, незалежні особи, і як технічні державні урядовці. Їздять не так, як колись шукачі золота, але авіамашинами, в "джипах". Шукають за тим новим металом не сокирами, ситами, а науковими приладами Гейгера, які відмічують присутність атомової радіації.

Великі запаси руди, з якої добувається уран, є в Бельгійській Конґу та в Канаді, в області озера Грейт Бер, звідки постачається руда для спроб першої атомової бомби. Ці джерела все ще вважаються найбільшими джерелами урану в світі.

Часто говорять також про копальні в Йхимоу, в Чехословаччині, про нові джерела руди в Колорадо, Юті, в Нью-Мексико, в Аризоні, та про величезні поклади руди в Арканзасі, в якій, однак, мало є урану.

Недавно знайдено в ЗДА, на східній частині Скелестих гір, біля міста Болдера, в штеті Колорадо, багаті поклади руди з ураном.

Стаття в журналі "Лук", пишучи про це відкриття, нагадує, що руда, з якої д-р і пані Кюре здобули перший радій, походила з копальні саме з цієї околиці.

Уран знайдено в Каліфорнії, в Алясці, в Британській Колумбії, в Манітобі, Онтаріо та Саскачевані, в Південній Африці та в Мозамбіку. З європейських країн, які мають уран, згадується Норвегія, Мадящина, Данія, Еспанія, Швеція, Франція, Болгарія та Англія.

В Південній Америці, Мексикі, Аргентині, Чилі, та Бразилії, мають уранову руду. В Азії особливу увагу звертають на себе Китай та Бурма.

Хоч мало що відомо про запаси урану в Росії, проте деякі вістки з 1948 року вказують на те, що здобувається уран в копальнях сов'єтської зони в Німеччині та, правдоподібно, в Уральських горах, в північно-західній Росії та в Центральній Азії.

Національний Географічний Журнал, який пише про сучасні світові розшуки за ураном, вказує на суперечності, які виникають довкола справи здобування урану. Хоч уранової руди є багато, проте самий уран вважається таким рідким, як і золото. Його дуже важко здобути, а в чистій формі тільки 1 частина з 140 є з того роду, що може бути експлуатований на здобуття тої казкової атомової енергії.

З огляду на воєнну безпеку, держави не подають вісток про здобуття та використання урану, хоч не раз згадують про важні відкриття, які можуть мати великі наслідки. Уряди дають значні нагороди та різні привілеї тим, хто знайде високої якості руду з ураном, але в той самий час тримають острого контролю. ("Америка", 15.2.49.)

Золото в Галичині в старовину

Вже в році 101 після народження Христа римський цар Доміціан вів виправи по золоту до тодішньої Дакії, або до земель сьогоденного Сирії, або до земель сьогоденного Сирії. Завоював ці землі його наслідник, цар Траян. Він завів ці землі аж по так званій Траянській Ваді, або території, менш-більш, по сьогоденній Коломиї, Галич, Бадун і Задішчани.

Тут упродовж яких 168 літ водили римляни, аж до царя Авреліана. Тут десь була римська Гірняцька Колонія, та, найправдоподібно, від тієї назви, етимологічно, постанала назва Коломиї. В тих околицях копали римські гірняки золото та залізо.

В околицях Траянового Валу ба-

гато місцевостей і рік мають характерні назви, що пригадують золото. Золотий Потік, Золота Липа, Солотвина (золотина — назва полоскарки золота), вказують виразно, що в тих околицях був цей шляхотний метал. Ріки, як Золота Липа, Золота Бистриця, Стрипа ("стріпа" — це старокраїнська назва полоскарки золотого піску), доказують, що на північних узбіччях Карпат було золото. Більше, як 50 літ тому, випіскували тут золотий пісок півняни, спеціалісти у вишукуванні золотого піску.

В останньому часі (тому кілька літ) знайшли на Поліссі пісок із золотом. Тут на тонку піску добували около 5 грамів чистого золота. (А.)

Вплив журби на здоров'я

Коли вас хто заставив би пілий день спокійно сидіти у кіслі й кидати тільки далечем одної руки, то ви по годині-двох прокидаєтесь та йдете до роботи. Ваш палець був би зовсім втомлений і ви страшенно вчудились би своїм заняттям. Ну, а ми часто так поступаємо зі своїм мозком. Заставляємо думати тільки

маленькою частиною мозку на довгий час. Коли, напр., попадемо в якийсь клопіт, то тільки й думаємо про свій клопіт, аж нам обридло. Журитися — то "тупцювати" на одному місці думкою. Тому журба дуже втомлює і зовсім нам не допомагає. Тож ліпше буде, коли ніколи не будемо журитися. (.)

Сто томів поезії про вино

Іранський поет, на ім'я Рудакі (співи з уродження) написав 100 томів поезії в честь вина. Цей твір має 1.300.000 лінійок, а кожна лінійка — по 12 слів.

В одному місці говорить він так: "Принесіть вина з його сіяючою

ясністю, яка має рефлексію червоного діаманту, блискучість гогого сталевого меча, красу краплі роси на листочку рожі, чистість і прозорість білого кришталю, заманюючість нашого ока до сну, любови матері до своєї дитини..."

Власне кажучи, ви оглядаєте тільки обличчя, ви оглядаєте місто. Ви свою вулицю й обережно доходите до Сени. Ріка з її мостами, з обрисами монументів на мошонованому обрію веселить вас, і ви обіцяєте собі все те докладно оглянути, як тільки "погасить всі формальності". Офі формальності! Так, як умовилися з п. Х., вранці ви зустрічаєтесь у городчику й їдете на Сіте Мартініа, до міністерства закордонних справ, щоб виробити собі свідоцтво державної приваженості. Коли вже такий папірчик маєте, забираєте своє свідоцтво за мешкання, ваш паспорт з візою, чи перепустку, та ще й п'ять фото, зроблених у правий профіль з відслоненим ухом (що коштує 100 фр. у фотоматоні біля Префектури), й їдете на префектуру. Це та славна паризька префектура, на острові Сіте, до якої ходили, ходять і ходитимуть чужинці, що приїжджали по всім часам у Париж. Величезний будинок з безліччю сходів та кімнат. Але ви зі своїм провідником їдете на перший поверх по сходах "Ф", до 211 кімнати. Тут, як можна догадуватися, почуєте всі мови світу й встанете кожної днини багато людей.

прохання про дозвіл на побут, подасте все те урядовцю. Коли цей узяв вже від вас документи, сідає те на залізній лавці серед балакучих і крикливих південних чи мовчазних чужинців з півночі й чекає, поки не викличуть на залі ваше прізвище. Слухаєте пильно, бо француз перекручує його, вимовляючи на свій лад, і, напр., що називається Зайшиш, може довго чекати, не знаючи, що його вже давно викликувала співуче, з наголосом на і, молода урядниця, як "Месьє Саші". Вас викликають, і ви входитье до одної з бічних кімнаток, щоб отримати бажаний документ. Урядовець виготовляє ваші акти, тобто втягає вас у свою картотеку.

Це все так, коли ваш земляк захотів бути в вас за перекладача. Але ж і в тому випадку, коли ви самі туди зайдете, й самі почнете пояснювати урядовцеві, хто ви і чого, — він вислухає вас уважно, а коли не зрозуміє, покличе когось на допомогу. Його не дивує ніщо. На своєму довгому віку паризька префектура вислухувала усі мови світу. І ви так отримуєте дозвіл на перебування. Буває і так, що приїжджають люди без ніяких документів, часто нелегально перейшовши границю. І тих, поведених трохи довше по поліцейських кімнатах, списавши протоколи, та стягнувши грошову кару, — ані не са-

Мистецька Рада

Дня 24 січня п. р. на 3'їзді представників мистецьких об'єднань, у Мюнхені, зорганізувався Мистецька Рада. Її головним завданням буде:

підбати, щоб не розгубилися і не пропали для нації мистецькі сили й їх об'єднання, але щоб по можливості планово розселялися серед більших українських зосереджень світу;

опікуватися мистецьким достроєм у повній співпраці з Комісією Допомоги Українському Студентству (КОДУС), керівництвом якої заявлено свою готовність до неї; зв'язувати той дострій з українським мистецьким світом і його традиціями, щоб не дати йому розпастися в чужому мистецькому довкіллі;

добити про гідний вияв сучасної української душі в мистецтві, та

добити про гідну репрезентацію української мистецької культури перед зовнішнім світом.

Мистецька Рада звертається насамперед до самих мистців і письменників з закликом до найтіснішої співпраці. Разом з тим, звертається до всього українського громадянства поза межами Батьківщини, відкликаючися до його розуміння ваги духовної культури, особливо в нинішньому нашому стані, і відкликається до завжди живого в ньому шляхетного меценатства.

ДОВКОЛА ЗЕМЛІ

БЕЗ ПРИЗЕМЛЮВАННЯ

НЕЩОДАВНО американський військовий літак, типу "Б-50", облетів за 94 години землю без приземлювання.

Пролетіти трасу 37.523 клм. без осідання було можливо тільки завдяки модерному способу заповнення літака бензином з повітря. Літак, що вилетів з Форт Ворс (Тексас), повернувся, після чотирьох днів льоту, до Форт Ворт 2-го березня. Цей політ організовано в рамках військових вправ.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА:

"Сурма", ч. 2, березень 1949. Видання закордонних частин ОУН. Перше число появилося з нагоди 20-ліття створення ОУН. Це — який продовження краєвої підпільної "Сурми".

"Студентське Життя" цикло-стиле видання, орган студентських громад Мюнхен — Регенсбург — Ерланген. Рік 1, ч. 1-2, за лютий і березень 1949 р.

Календар "Прані" на 1949 рік. Видання з бразильського тижденьника "Прані" в Прудентополіс.

Стор. 152, з дуже численними ілюстраціями та різноманітними інформаційними даними про життя українців в Бразилії. В календарі багато цікавих статей історичного, громадського та релігійного характеру. Хоч видання календар на поганому папері, однак змістом — це найкращий цюгоричний календар альманах. Оздоблений численними ілюстраціями визначних українців, видів українських історичних міст та місцевостей, фотографіями з героїчної боротьби УПА, а до цього додані ще знімки з життя українців в Бразилії. Все це дає збірку цікавого матеріалу, в якого початок поставлено клич: "Бог і Україна!".

ВЕСЕЛИЙ КУТІК

Це правда

— Чоловіки скоріше старіються, ніж жінки!..

— Це правда. Як я одружувався, з дружиною були однілітки. Тепер мені вже п'ятдесят, а їй щойно тридцять вісім!..

Кремль і його патріарх

КОЛИ Кремль не має спеціального благословення свого патріарха для переслідування чужих релігій в окупованих країнах, то, очевидно, його не потрібне. Але це не перешкоджає ані трохи їх співпраці на цій терені. Навпаки, тут існує навіть деякий розподіл чинності між московськими імперіалістами та православним патріархатом. Перші тероризують вірних інших Церков та гноблять їх адміністративними заходами окупаційної влади, а другі провадять пропаганду московського імперіалізму на конфесійнім ґрунті.

Найбільш яскраво виявився це співробітництво кремлівської диктатури з Православною Церквою при лютних переслідуваннях священників і вірних Української Католицької Церкви. Гостра пропаганда в писанні московського патріархату проти Католицької Церкви з нагоди ювілейного конгресу Православних Церков в Москві та при різних інших нагодах, дозволяє припускати, що патріарх Алексій не має нічого сказати, ані проти процесу Кардинала Міндсенті, ані проти засудів католицьких священників в Польщі, ані проти показових процесів проти протестантських священників у Болгарії.

Московська Православна Церква перебувала завжди на службі московської деспотії, тепер вона зій-

шла на щабель знаряддя більшовизму, себто московського імперіалізму в його поході на Європу. Коли вона ще користується якимсь авторитетом серед самих москвинів, то це відповідає цілком їх рабській вдачі. Серед поневолених націй може вона жити лише наслідком терору московської окупаційної влади. Православні емігрантські Церкви, які відокремилися від офіційної московської Церкви, ставляться до неї до сих пор нестримно, бо вони не мають ані традицій, ані якоїсь моральної ідеї, яка могла б надати їм якогось значення. Православна Церква скінчить бути знаряддям Кремля не раніше, ніж буде остаточно зруйновано потугу московського імперіалізму.

Тим часом бере патріарх Алексій чинну й пильну участь в "офензиві миру" московського уряду. Зміст його заклику до миру, зверненого до цілого світу, покищо невідомий, але самий факт такого заклику промовляє властиво більше, ніж його зміст. І справді, закликає світ до миру на наказ уряду, який не лише не перерізав роззброєння своєї армії, а навпаки, почав озброюватися далі до зубів проти держав, що врятували його від Німеччини, — це значить бути знаряддям московського імперіалізму, і таким знаряддям є, без сумніву, московська Православна Церква, зі своїм патріархом на чолі.

Трубадур московського імперіалізму

Був ним Алексій Максимовіч Пешков; точніше Максим Горький, 81-мі роковини народження якого відсвяткували недавно московські можновладці в звичайний галасливо-демагогічний спосіб. Примусове "святкування" його пам'яті в Україні та на землях інших поневолених націй СССР є типовим московським насильством і ганебним знущанням Кремля над їх переконаннями й почитаннями. Московські імперіалісти вважають, досить слушно, Горького своїм провозвісником і батьком московської "соціалістичної" літератури, себто "літературної" пропаганди московського загарибництва. Типовим для нього було вже те, що, залишивши свій "рідний" Нижній Новгород, посунув він історичним шляхом московських напасників на український південь, збільшити свою цінною особово число північних "раків" (волоцюг) в Одеських портах.

Типовою для московських зайд була його "письменницька філософія": "Даймо Україні! На Україні добре жити, єсть що шамати, єсть що пити". Але цього йому очевидно не вистачало. Як і у кожного московського письменника, що дістався на чужину, була в нім непереможна потреба, яка виявилася в цілім її "блискучім" розвитку в Іллі Еренбурґа, побутися свого чуття меншевартості, полишивши собі якийсь паскудство в гостинній країні, чи то в Україні, чи у Франції, чи в Еспанії. Віддячивши й Горький українському населенню, що не поводилося так жорстоко супроти волоцюг, як московське

селянство, змальовуючи українських "куркулів" з височини своєї люмпен-пролетарської "ідеології".

Під більшовицькою владою не дав Горький московському красному письменству взагалі нічого, сотки нових видань в мільйонах примірників з брутальним примусовим начиненням їх українцям та іншим поневоленим націям перемелювали майже виключно його старі писання. Самий він, як типовий літературний стахановець, жив з капіталу своїх попередніх "досягнень" та "звичайних" письменників, як треба писати... Так їм і треба. Щоб "вчити" їх, можна було залишитися спокійно до самої смерті самоумом і неумом, наражаючись наслідком цього найменше розминутися з дою чи іншою "генеральною лінією".

Свого типово-московського нахабно-ворожого наставлення до чужих націй, а зокрема до чужонаціональних письменників, не позбувся він ніколи Байки советської пропаганди про його "приязні" відносини з Коцюбинським, які витикаються при кожній нагоді, як візирець "сталінської дружби советських народів", гідні сміху. Хто мав щасливу нагоду, як автор цих рядків, перебути хоч кілька годин в товаристві цього великого українського письменника, що єднав в своїм творчій душі найкращі прикмети європейського гуманіста і справжнього українського патріота, той зможе посвідчити, що з трубадуром московського загарибництва, Горьким, не міг він мати, в дійсності, нічого спільного.

Проводи диригента Ів. Задоржнього

Українське громадянство Варнер-касарні в Мюнхені провадило ніччю днями в далеку заокеанську подорож знаного в музичних колах співака, диригента і невтомного громадського працівника Івана Задоржнього.

Свою музичну освіту розпочав Задоржний ще у Львові, в консерваторії, рівночасно виступав по радіо, а з переїздом до Відня продовжував там свої студії і брав участь у різних концертах, як соліст. У 1945 році, по закінченні війни, Задоржний з трьома своїми товаришами: Рудавським, Степуриною і Кучером організували квартет і виступають у різних театрах, а в 1946 році переїздить до Мюнхену.

В Мюнхені Задоржний студіює музику й диригентуру під проводом відомого німецького оперного диригента Курта Айфхорна. Як диригент опери, вперше виступав він в 1947 році в Майн-Кастелі, диригуючи оперою "Мадам Батерфляй". Пуччині. Цією ж оперою, а також "Севільським цирюльником", диригував Задоржний в Українському Оперному Ансамблі.

Коли на Варнер-казарні створився мішаний хор, Задоржний став його беззмінним диригентом. За понад два роки праці хор обслужує майже всі національні Свята, співав у міській греко-католицькій церкві і на промі в Альтетінґу, об'їздив низку таборів американської зони Німеччини.

Як співак, Задоржний брав участь в опері "буфф", що дала "Се-

вільського цирюльника". Російні, італійською мовою, в оригінальній постанові. В ній виконував він партію графа Альмавіви.

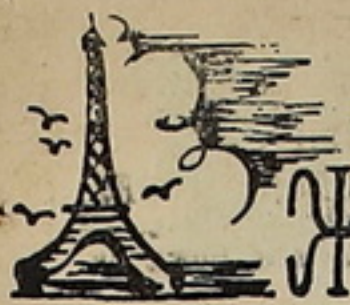
Прошальний вечір на честь Івана Задоржнього, що відбувся до Америки, був влаштований старанням хору в приміщенні української кантини. Під час прийняття представників хору п. Пешкович і диригента хору о. Богдан Даревич підкреслили велику активність Задоржнього, його невтомну участь у громадській роботі, бажали йому щасливо доїхати і успішно працювати на новому місці.

Дякуючи за щирі побажання, Ів. Задоржний запевнив, що на нових землях з ще послідуючою енергією працюватиме над розбудовою українського хорного мистецтва і піднесенню його на новий вищий ступінь, щоб гідно репрезентувати нашу пісню перед західним світом.

НОВІ СЕКРЕТАРІ ОБЛАСНОГО ПАРТКОМІТЕТУ В КИЄВІ

На посаду секретарів обласного партійного комітету призначено Гриза і Москальця. Їх попередників, Сердюка і Ніжинського, обрали на парт'їзлі в члени ЦК. "Малороси" стараються!

ЖЕРТВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД!

ЖИТТЯ НА ЧУЖИНІ

Українські політичні емігранти протестують маніфестація в МІТТЕНВАЛЬДІ

До могутнього хору протестів привізовано світу проти жаківих переслідувань і морального та фізичного поневолення людини в СРСР долучився рішучий і мужній голос протесту української політичної еміграції, що замикає табори ДН в Миттенвальді.

В дні 27 березня ц. р. в прекрасний сонячний день, 3.000 українських емігрантів зібралися біля моголи Невідомого Стрілля в таборі Геркасері, щоб заперестувати перед цілим світом і перед Об'єднаними Націями проти жаківих переслідувань і морального та фізичного поневолення людини в СРСР долучився рішучий і мужній голос протесту української політичної еміграції, що замикає табори ДН в Миттенвальді.

Звідсіля розвинувся імпозантний протестний похід з національними прапорами на чолі та з цілою низкою транспарентів з рішучими гаслами. Зміст гасел на транспарентах давав зрозуміти, що учасники цієї маніфестації протестують проти поневолення людини та проти переслідування церкви й релігії. "Вогні України" на першому транспаренті вказує ясно, що українська політична еміграція, однак, виступає в обороні релігійної і політичної незалежності свого народу. Далі транспаренти вимагали свободи для Миттенвальдської української Католицької Церкви Архидієцезії Іоанна Сліпого, ієрархії Ієрусалимської Архидієцезії Степана та недавно заарештованого малярського Кардинала Міндесі. На транспаренті, що його несли шкільна молодь, вивід простий, але незвичайно вимовний напис: "Ми хочемо вільно вірити в Бога!". Інші транспаренти вказували число жертв, що їх приніс український народ в боротьбі з більшовизмом за свою політичну і релігійну свободу. "В мирному часі між двома війнами Москва знищила 10 мільйонів українців!" — "Москва вимордувала 10.000 українців у Вінниці!" — "Москва заарештувала і вимордувала сім українських католицьких єпископів і понад тисячу священників!" — "Москва знищила 40 українських православних єпископів і понад 3.000 священників!"

Ця демонстрація, як вказували транспаренти, та участь у ній представників поневолених народів, відбулася в душі ідеології АБН, який об'єднує у собі всі поневолені червоною Москвою народи.

"АБН переможе!" — ці слова не тільки були виписані на одному з транспарентів, але також вивід у ньому кожний, хто був учасником цієї стихійної демонстрації, чи тільки до неї приєднався.

Всі учасники походу, з прапорами і транспарентами, зібралися у просторій театральній залі табору, щоб вислухати відповідні доповіді та схвалити резолюції. До початку президій запитав: "Предсідник ділового комітету представників усіх поневолених народів, що вислали свої делегації на цю маніфестацію. Під національним гербом України, на тлі національного українського прапора, при догому президіальному столі завані поруч представників українців представники білорусів, росіян, чехів, балтійців, словаків та від німецького като-

лицького світу католицький папх маркетгемайнде Миттенвальд — д-р Кнебас.

Предсідник ділового комітету в сердечних словах привітав учасників зібрання, звертаючись окремо до представників братніх народів, та вітаючи представників німців, господарів цієї землі. В своєму привітальному слові предсідник звернувся до небезпеки, яка загрожувала цивілізованому світові від Сходу.

З черги, один із українських журналістів в темпераментно виголошеній доповіді змалював мартирологію українського народу під пануванням червоної Москви. Він вказав на ті нечисленні жертви розстріляних, депортованих і голодом замучених українців, що мали відвагу боронити своєї національності та своєї правдивої віри. В самих тільки концтаборах, розкинутих на широкій території Росії, як показав недавній емігрант з червоної Польщі, Станіслав Миколайчик, перебував під цю пору понад 10 млн. українців.

Описав предсідник подав для життя німецьких гостей у німецькій мові короткий зміст основних точок реферату, навігуючи небезпеку, яка грозить цілому світу від московсько-більшовицького імперіалізму, та відзначаючи роль і місіонерство України в обороні перед небезпекою, і вказав, що без визволення України від всякої займанщини і без утворення незалежної української держави мир на Сході і в Європі не буде.

Папх української православної церкви відчитав список єпископів та священників цієї Церкви, що згинув з рук більшовиків за час від 1920 року до наших днів. Список великий, який нараховує понад 40 прізвищ єпископів і понад 3.000 священників. Папх католицької церкви відчитав такий же список українських католицьких єпископів, що їх заслали на Сибір або замучили в тюрмах більшовиків, окупувавши Західну Україну. Шість єпископів та один митрополит і понад тисячу священників.

Привів повстанням з місць та короткою мовчанкою вшанували пам'ять мучеників за святу віру. Спонтанно вивіралося з грудей кількох тисяч українців молитва до Бога за благанням допомогти героїчному народові перетерпіти ці наруги та допомогти йому домогтися дня волі на рідній землі.

Прочитані резолюції з протестом проти релігійного та політичного переслідування, з домаганням перевірлення більшовицьких злочинів під Вінницею та в інших місцях, з домаганням відкрити воріт концетраційних таборів і випущення неправдо переслідуваних людей до їхніх рідних сіл та міст, з рішучим домаганням повернення на пастирську працю депортованих єпископів і священників, стрінулися з гучними оплесками привітних. Ці резолюції президій зборів обіцяла переслати до Об'єднаних Націй, як голос української політичної еміграції в справі концетраційних таборів та релігійного переслідування в СРСР.

Представник білорусів відкрив листу промовців з-поміж прибулих на цю маніфестацію поневолених народів. Промовляв не представники чехів, малярів, словаків і балтійців, заявляючи свою повну солідарність з акцією української еміграції та підкреслюючи konieczність тісної співпраці всіх поневолених народів у боротьбі за здійснення їхніх політичних ідеалів.

Представник росіян у привітальних словах змалював переслідування більшовиками Православної Церкви в Росії.

На окреме підкреслення заслуговує слово німецького католицького папха Миттенвальд, який у широкі словах висловив співчуття українському народові в його теперішній ситуації, та подав надію, що Всевишній не залишить цей народ без Своєї опіки.

Протестатіонне зібрання закінчилося відспіванням українського національного гімну.

Демонстрація в Розенгаймі

В неділю 27 березня ц. р. заходами Українського Краєвого Комітету в Розенгаймі, очолюваного інж. Сердюком, організовано релігійну антибільшовицьку маніфестацію. Вона носила характер протесту, спрямованого проти комуністично-більшовицького режиму, який злочинно топче найбелезніші людські права та релігію.

Перед тим у великому українському середовищі-таборі в Стефанскірхені (поблизу Розенгайму), відбулися в церквах обох віросповідань панакхиди за полягалих мучеників у боротьбі за національну і релігійну свободу.

О год. 14-й з українського табору в Стефанскірхені в напрямі міста Розенгайму вирушають колони ма-

ніфестуючих; на початку — особове авто з мапою концетраційних таборів Советського Союзу, далі — українська молодь, сумівці, уніформовані в однострої, несуть український державний прапор; школярі, діти та дорослі чоловіки і жінки, — понад 800 осіб.

Повільно, крок за кроком, посувається похід. В багатьох місцях колон височіють транспаренти: різноманітні лозунги, написані в німецькій мові: "Смерть комунізму, ворогові людства", "УПА — єдина сила, що дає боротьбу проти більшовизму!", "Комунізм — вбивця релігії!" та інші.

Біля 15-ої години маніфестуючі йдуть центральними вулицями Розенгайму, збираючи побіч себе численних глядачів-німців. Тут українські колони з'єднуються з маїфестуючими групами балтійців і угорців і проходять до Ніколаскірхе, де відбувається спільна панакхиди по полягалих жертвах, віруючих, замучених не тільки в Україні, але і в прибалтійських країнах, Угорщині, Болгарії, Югославії та інших державах.

Панакхиди відправляють український греко-католицький і латвійський римо-католицький священники. З перкви маніфестуючі організовані збираються на одному з міських майданів, де, під відкритим весняним небом, відбувається великолюдний антибільшовицький мітинг.

Виступають українці, виступають представники від угорців та балтійців. Їх виступи в українській і німецьких мовах — це гострі протести проти більшовицького планового винищення народів і релігій, це гострі протести проти більшовицького поневолення вільних народів і націй. Все це знаходить палкий відгук не тільки в серцях маїфестуючих, але й серед німців, які гаряче оплескують промовців.

Маніфестація закінчується одностайним схваленням резолюції, в якій рішуче засуджується загарицька політика червоних диктаторів Кемля і закликаються всі ще вільні народи світа об'єднатися докола Антибільшовицького Б'юро Народів (АБН) до хрестового походу, до спільної боротьби проти більшовизму, проти народопоневольництва, проти народопоневольництва, проти безбожництва, за свободу народів і свободу людини!

М. П.

ОУРФ

КАМОН (Гар)

Дня 27. II. 1949 р. відбулися в Камоні (Гар) основуючі Загальні Збори Філії ОУРФ. На Збори прибуло понад 30 громадян з цілої околиці. По відкритті Зборів п. Кавачком Ів. повітав присутніх представників Французького синдикату п. Жюль Фурніє, заявляючи, зі своєї сторони і його співробітників, поміч і піддержку для українців, організованих в українській секції СФТС.

Представник Головної Управи ОУРФ п. Юліан Заболоцький з'ясував потребу існування професійної української організації на чужині, після чого, по короткій дискусії, приступлено до випису членів до ОУРФ і вибору управи.

На Зборах відразу виписалося 20 членів. Управу обрано в складі: голова — Кавачук Іван, секретар — Колодас Дмитро, скарбник — Лаврів Іван.

До Контрольної комісії обрано: голова — Брацько Іван, заступник — Цибольський Ілько, секретар — Сова Микола.

Вітанням на національному гімні Збори закінчено.

Треба сподіватися, що обрана управа потратить добре організовані життя цієї далеко на північ Франції розміщеної української робітничої колонії.

СВЯТО 22 СІЧНЯ І ЗАГ. ЗБОРИ ФІЛІЇ ОУРФ У ФРІКУР

30 січня п. р. Філія ОУРФ у Фрікур відсвяткувала річницю проголошення Самостійності і Соборності Української Держави святими сходами членів і громадянства околиці. Свято відкрив голова Філії, п. Вазюк О., та відчитав реферат. Представник Головної Управи ОУРФ п. Полішук Петро виголосив святочну промову, ширше з'ясовуючи вагу і значення цих великих недавніх минулих подій в нашої історії.

В тому ж самому дні відбулися Загальні Збори Філії ОУРФ у Фрікур. Предсідником Зборів обрано п. Пашака, а секретарем п. Вазюк М. Після звіту з діяльності управи, на внесення Контрольної Комісії, Збори відінали абсолютною утупаючий управи та поновили її вибір на біжучий рік. На місце вивушеного секретаря Філії, обрано одноголосно п. Манеюка Петра.

Описав промовляв один з трьох присутніх на Зборах представників Французького синдикату СФТС, висловлюючи вдяченість за праці українського робітництва та запевняючи своїм організованим в СФТС українським товаришам повну піддержку і поміч.

Представником Головної Управи ОУРФ на Загальних Зборах був п. Полішук Петро.

Збори закінчено національним гімном.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В РЕЙМС

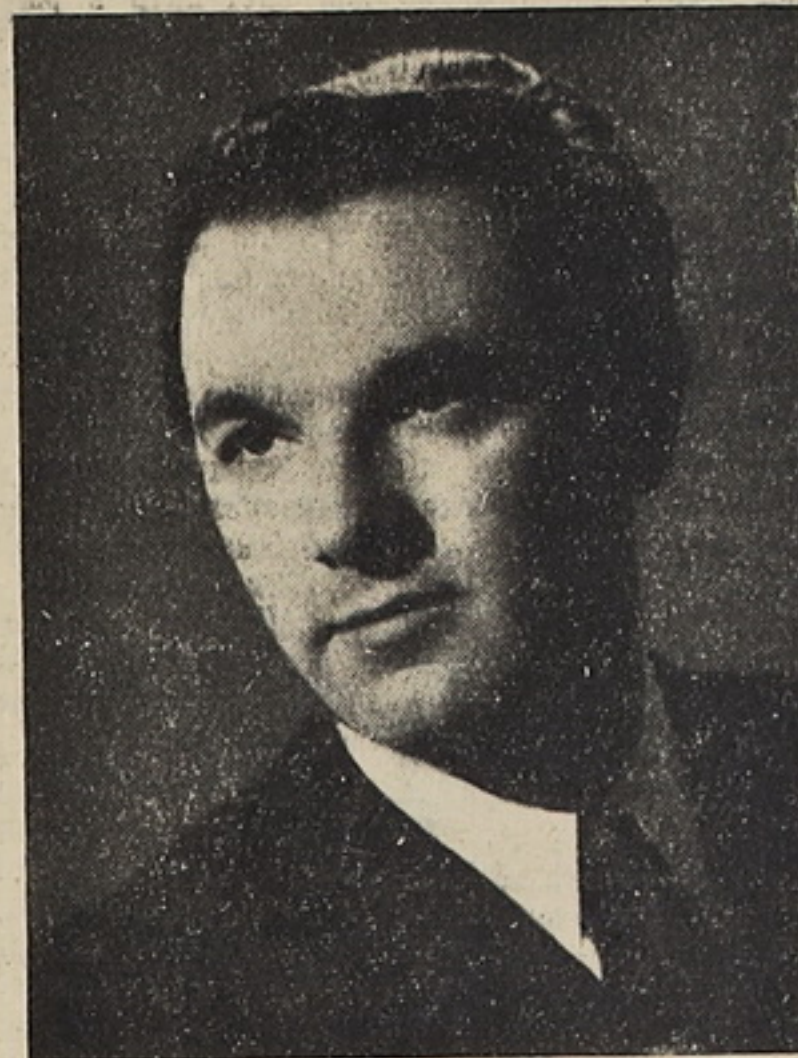
Заходом Філії ОУРФ в Реймс, відсвятковано 20. 3. п. р. Шевченківські роковини. В програмі Святого ввійшли: виступи українського хору в Реймс під орудою місцевого диригатора о. Гаврилюка Івана, декілька деклямацій та святочний реферат, який відчитав голова місцевої Філії ОУРФ п. Делятинський. Свято закінчено відспіванням національного гімну.

КРАІЗНАК. (Авейрон). — Філія ОУРФ влаштує в неділю, дня 24 квітня п. р., о 14 год., в залі Еколь Лібр, Шевченківське Свято. Запрошуємо все українське громадянство околиці взяти численну участь.

Український Великдень у Ліль (Нор)

Делегатура Об'єднання Українських Робітників у Франції, ОУРФ, на Північну Францію, в Ліль, влаштує в неділю, дня 24. 4. ц. р.,

В програмі цього ж дня, о 11-й годині — торжественна Служба Божа, свячення насок, спільне свячення. У святі візьмуть участь теж деле-

Міро Скаля - Старицький

о 16-й год., в залі Католицького Інституту д'Арт е Мет'є, 6. rue Ober Lail (Нор) ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ. При співучасті відомого оперного співака, соліста Паризької Опери, МІРО СКАЛІ - СТАРИЦЬКОГО та окружного хору Ліль — Рубе під диригуванням Степана Семенюка.

легати з Парижу: ред. Ів. Попович, ред. Дм. Штикало та багато представників французьких організацій. Після концерту відбудеться того ж дня забава в залі Л'Егль д'Ор. Численною участю в Святі візьмуть нашу національну свідомість й організовану силу!

СУБ на нових рейках

(Продовження з попередн. числа)

Фінансові справи дорічно відангліський аудитор. Ще більше було пригноблююче, коли сам голова, п. Панчук, мусів дати Зборам фінансовий звіт. Звіт такий, звичайно, не можна називати навіть звітом, бо не маючи бухгалтеріїного діловодства, годі дати точні дані і цифри. Щойно все виявилось тоді, коли інж. Дударів, голова Ревізійної комісії, прочитав звіт з тижневих ревізійних праць в Централі.

Докзуючи цифрами, п. Дударів ствердив, що Централь СУБ зальтає великим боргом, около 4.000 фунтів. Такий великий дефіцит дові, без сумніву, лондонську Централью до глибокої фінансової кризи. Під натиском п. Панчука, стара Рада Централі змущена була погодитися затигнути борг від Фонду допомоги інвалідів, бувших полонених 1-ої Галицької дивізії, в сумі 1.500 фунтів. Завдяки комбінації п. Панчука, було затигнуто борг від Фонду купівлі Українського Дому в Лондоні 2.000 фунтів, та поверх 500 фунтів від Книгарні при Централі. Виявляючи це Зборам, інж. Дударів ствердив, що причиною дефіциту була безпальнона господарка Централі, і в її кулуарах роблено іноді речі, які не могли мати ні початку ні кінця.

Наприклад, в минулому році Централь закупила на суму поверх тисячі фунтів велику кількість старих музичних інструментів від відіжджаних німецьких полонених. Інструменти ці цілком неспридатні до вжитку, і валяються тепер, як непотрібні речі, в підвалі дому Централі. Про безпальовість роботи Централі свідчить і те, що стара Управа не мала ніякого визначеного бюджету.

Нічого дивного, що за такий звіт проти голови Ревізійної Комісії п. Дударева посилалися цілком асерібрівні закиди з боку прихильників п. В. Панчука. Пана Дударева названо "фольксдойчом", нечесною людиною, що перекручує правду, і т. д., хоч все це не могло захитати фактів та доказових колон цифр. В міжчасі, як черговий важний аргумент, наспів до Президії Зборів лист від настоятеля Української Греко-Католицької Церкви у Великобританії о. Декана Й. Жана. О. Декан Жан підтверджує слушність звіту п. інж. Дударева.

Стверджено теж, що від трьох місяців п. Панчук цікавився виключно власними студіями на Лондонським університеті, передаючи всі функції голови Централі в руки майора Нагнібиди. Це, однак, не перешкодило йому поборити з каси Централі 10 фунтів заробітної платні в тиждень і ще 2 фунти на роз'їзді.

Все це дало спонуку до палких виступів одної і другої сторони. При цьому прихильники п. В. Панчука намагалися продовжувати свої промови до безконечності. Це завдавало

немало турбот Предсідникові Зборів. Здається, що ця сторона, відчуваючи під ногами хиткий ґрунт, намагалася за всяку ціну провозаїкати хід нарад, щоб не допустити до точного вибору нового голови та нової Ради Централі. Тільки завдяки незвичайному вмінню та тактові Предсідника, п. проф. Ол. Монцібовича, вдалося подолати ці перешкоди.

Прихильники п. В. Панчука намагалися всякими способами його виправдати, але не мали до цього ніяких річевих даних, і вже в подальшому нарад відчували, що вони програвли.

В дискусії над звітом Управи вияснилося, що Централь була впродовж ділового року майже зовсім відірвана від своїх низових клітин. Майже всі клітини СУБ'у були живі і проявляли жваву діяльність, завдяки громадській зрілості й організаційній дисциплінованості українського загалу. Централь була мало активна, хоч і мала 42 добре платних працівників, зате теренові клітини вели широку і всесторонню працю, не маючи жодних платних робітників. Вони ж підтримували Централь фінансово, висилаючи їй три червтертини усіх своїх прибутків.

Прикро про все це писати. Коли ж усе такі це робимо, то насамперед для того, щоб новий голова і нова Рада СУБ'у не повторила помилок старої.

На Зборах за п. Панчуком обставили урелівці, соціалісти, мельніквіти та ундеціві. Негучи тверді факти й конкретні дані, вся ця групова-партійна коаліція поставила собі на Зборах єдине завдання: обрати на черговий рік на голову СУБ'у п. В. Панчука. Обкядуючи тих, хто був проти цього, зазложеними словами, такими як "тоталісти" і "монархісти", вони, — сторонники і звелічники п. Панчука, — намагалися знецінити в очах Зборів усіх націоналістів-революціонерів, щоб таким способом таки добитися перемоги. Що таке поступування було ясравим запереченням демократичного правопорядку, чим ті ланове зовсім не журилися, хоч про демократію і правопорядок вони любили горлати вводи і завжди. В сторонників п. Панчука не було ні крихітки доброї волі, щоб не словом, а ділом пошанувати отой демократичний правопорядок і підкоритися бажанню величезної більшості делегатів, які заявлялися проти поновної кандидатури їх лідера. Вони вирішили: або Збори виберуть головою СУБ'у п. В. Панчука, або ці Збори — в протилежному випадку — треба зірвати.

Федір Одрач

(Продовження буде)

ПРИСИЛАЙТЕ
ПЕРЕДПЛАТУ!

